

EL RUPIT EIXERIT

Hola, soc un rupit, el rupit Eixerit. Visc en un bosc d'alzines i pins. El meu niu el tinc en una alzina de fulla llarga, però tinc companys que viuen en d'altres tipus d'alzina: el rupit Etreferit, un vell company, viu en una alzina surera; aquest tipus d'alzina es diu així perquè de la seva escorça els humans n'extreuen el suro, un material amb el qual fan taps per a les ampolles de vi, planxes per penjar-hi fotos i dibuixos, etc. Un altre amic, el rupit Pantxapetit, viu en una alzina carrasca. En Pantxapetit té el millor refilar de tots els rupits, porta quatre anys guanyant el concurs de primavera que celebrem tots els rupits quan arriba el bon temps. Per això els humans en sentiu refilar a la primavera.

El nostre refilar agrada molt als humans. Per això, de vegades, ens agafen i ens tanquen en gàbies, que l'únic que fan es inhibir-nos de volar en llibertat, que és el que ens agrada als ocells. Per això, ens distanciem del humans. Tot i així som un tipus d'ocell bastant sociable, comparat amb els nostres veïns els blauets, que es troben prop d'estanys. Les mallerengues, que els encanta menjar de les menjadores dels humans, o els pardals que són uns trapelles i picotegen les collites de les persones, entre d'altres. Jo soc ja un rupit adult, tinc set anys i, per tant, soc tot un adult fet i refet, que es troba a la meitat de la seva vida, ja que els rupits podem viure uns tretze anys. Per tenir l'edat que tinc, soc força petitó, només mesuro uns dotze centímetres. Comparat amb rupits ganàpies de catorze centímetres soc un tap de basa. El meu pes tampoc m'afavoreix: pel que fa a la meva massa corporal, tan sols peso setze grams.

Me'n recordo que el mateix dia que el meu pare i la meva mare m'ensenyaven a volar, jo tan sols tenia dues setmanes i era tan esquifit comparat amb els meus quatre germans, que tenia por de perdre'm o de no saber arrencar el vol. La meva àvia, que era molt sabia, em va explicar una història que ella havia viscut en un dels seus múltiples viatges. Ella viatja molt i, per tant, té les ales molt fortes i molsudes. Em va explicar que, quan era molt més jove que ara i molt més forta, se li va acudir un repte: volar per sobre la gran massa d'aigua, o sigui, el mar. Despès de volar uns quants dies, esgotada i morta de fam, ja que tan sols havia menjat uns quants insectes que havia trobat vora l'aigua i un festuc que surava sobre d'ella, en l'horitzó, va visualitzar una illa i, com que estava molt cansada i començava a notar les ales feixugues, va decidir fer-hi una parada.

Es va aturar en un gran pi que hi havia sobre un monticle relativament baixet comparat amb els de la costa mediterrània. Mentre estava prenent la fresca se li va acudir posar-se a refilar. Refilava amb tant gust i tan fort i tan bé que quatre ocells iguals que ella se li van acostar. El rupit que semblava més jove li va preguntar que si era com ells, que si era una "ropita". Ella somrient els respongué que tots semblaven de la mateixa espècie, però que ella era una "rupita", no una "ropita". L'ocell més gran de la petita colla els informà que depèn del lloc d'on vingui el ropit li'n diuen d'una manera o d'una altra: que a les Balears anomenaven l'ocell ropit; a la costa mediterrània li deien rupit, pit-roig o barba roig; al país Valencia, reiet, reientí o, fins i tot, reientinc. Ella els va qüestionar que allà on era havien de ser les Illes Balears. Entre tots li van respondre que, en concret, es trobava a Menorca, una de les illes mitjanes de l'arxipèlag balear. Entre els quatre pit-rojos van fer una espècie de *tour* a la meva àvia, ensenyant-li els racons més insospitats d'aquell bosc de pins, però quan ella va ressaltar la bellesa d'aquella pineda, els quatre reiets van emmudir i va fer un posat moix i pensatiu. Després d'unes quantes preguntes, la meva àvia va esbrinar que aquell bosc havia de ser substituït per una fàbrica que posaria en poc temps una empresa d'esclops. Això no ho faran mentre jo visqui, va dir, va sentenciar la mare de ma mare amb la seva empenta de costum. Però no era tan fàcil, atès que els de l'empresa eren moltíssims i molt barruers. Quan anaven a prendre mesures no feien res més que veure brics de suc que després acabaven a terra, embrutant així el bosc. Per tant, aquell espai de pujol s'havia convertit en l'abocador comarcal. Per sort, la meva àvia tenia un pla: per construir tot allò l'empresa d'esclops "Roger calçat" (així es deia), havia de tenir pressupost per construir, muntar, dissenyar i, fins i tot, convèncer amb suborns si calia. Però tots aquells diners els havien de tenir en algun lloc i, perquè es quedessin sense calers, necessitaven l'ajuda de tots els ocells.

El primer dia del pla ens vam dedicar a treure tota la brossa, que ja s'havia fet mestressa del bosc. La vam anar a llançar en una planta de reciclatge, però nosaltres els pit-rojos no aconseguíem encabir el bec al forat per on llençàvem les escombraries, així que vam haver de cridar la puput, sempre tan presumida ella, amb la seva cresta. Gràcies al seu bec tan llarg vàrem aconseguir reciclar tota la brossa, tot i que al principi ens va costar molt convèncer les puputs perquè col·laboressin en aquella idea. Deien que no posarien el seu preciós bec en una cosa tan bruta com són els contenidors, que el seu bec estava reservat per caçar l'aperitiu d'insectes, però finalment les vam convèncer dient-los que això era un bé per a casa seva, per al bosc. Durant deu dies no vam fer més que transportar i reciclar deixalles d'aquells porcs, que cada dia que passava bevien més brics i sucs en pot.

Fins que l'onzè dia la més jovenassa de les puputs es va quedar atrapada en una trampa que havien posat els treballadors de la fàbrica d'esclops "Roger calçat". Per més que maldàvem no aconseguíem tallar aquells filets de plàstic que l'envoltaven. Quan ja estàvem ben desesperats una veu humana va sonar darrere nostre. Tots espordits vàrem córrer a amagar-nos sota les pedres, sobre els arbres i, una gallina que també s'havia ofert, sota la seva pròpia ala. Però la nena, en comptes de tirar-nos rocs, escarnir-nos o qualsevol altre malvestat, va alliberar la puput. Aquesta, tota agraïda, se li va col·locar al cap i ens va indicar que sortíssim. Tots vam obeir i ens senyal de gràcies vam entonar els nostres millors refilets. Allà vàrem passar una bona estona fins que la noia va ser cridada a menjar per sa mare i tots els ocells vam tornar a la nostra feina.

Al dia següent vam decidir posar-nos en el pla d'acció de veritat. Del que havia passat el dia anterior n'havíem escarmentat. Per això, havíem de passar al pla d'atac que havia dissenyat la meua àvia. Per dur-lo a terme necessitàvem l'ajuda de les àligues marcenques. Aquestes tenen molts col·legues perquè s'adapten molt bé a les situacions i a l'entorn i estan repartides per mig món. A més, tenen molt bona vista, saben volar molt amunt i passar molt inadvertides. Així doncs, ens vam esperar que els treballadors anessin de retirada i, tan bon punt van desaparèixer de la nostra vista, de la vista dels rupits, les àligues va emprendre el vol. Tot seguit a aquelles pintes van arribar a la seu de "Roger calçat". Un cop els treballadors van entrar a la seu, les àligues van fer servir la seva vista per intentar localitzar si allà hi havia diners. Es van col·locar a l'ampit d'un dels enormes finestrals i es van quedar vigilant fins que un home, tot ben clenxinat i d'un somriure tan gran com maliciós, vestit amb vestit d'home i que semblava que no tingués genives de tant com reia, va obrir una caixa forta, cridant com un orat que qui necessitava el banc, quan ja tenien caixa forta. Llavors una de les àligues va emprendre el vol i ràpidament va arribar on erem nosaltres. Un cop al bosc, que ens servia de base, va donar el senyal a les garses. A aquestes sí que ens va costar convèncer-les. A elles ja els estava bé que l'empresa de calçats posés una fàbrica per substituïda del bosc. Així podrien pispar algun caler o alguna joia brillant que hi hagués per la fàbrica. Però les vàrem aconseguir fer entrar en raó dient-los que el que anàvem a robar era tota la fortuna d'un milionari i que potser alguna cosa els deixàriem quedar-se-la per a elles soles.

Les garses van arribar a la fàbrica uns deu minuts després. Quan van ser a l'empit del finestral van fer el seu crit per a donar el senyal als blauets, als coloms i als mussols, que es varen posar a donar cops a totes les finestres i portes fins que, desconcertats, els treballadors de l'empresa varen donar el senyal d'alarma. El senyor de la clenxa,

que suposem que era el que donava nom a l'empresa, o sigui en "Roger calçat", va sortir a correuita de la sala donant pas a les garses, que amb el seu gec van obrir la finestra i van volar en direcció a la caixa forta, van buscar la peça que uns moments abans havien vist que feia joc, vàren introduir en seu bec per l'esclatxa de la porta i, com per art de màgia, la caixa forta s'obrí. Llavors la garsa que s'havia quedat a fora va fer un crit i les cigonyes, els pelicans i els gavians es van envolar en direcció a l'empresa d'esclops. Un cop allà van començar a fer cadenes per transportar els diners amb el seus grans becs.

Què on els van transportar? Molt fàcil pregunta. Transportaven la fortuna a ONG ecològiques, a empreses que el seu deure era salvar el bosc, els oceans i els mars , els estanys i els animals de tota mena. Els deixaven els diners als rebedors de les bases ecològiques i, en menys d'un mes, aquell bosc va ser comprat per una d'aquestes organitzacions i, per tant, protegit de ser malbaratat .

Els animals, sobretot els ocells de tot tipus de aquell bosc, ja estaven protegits, després de recollir quatre escombraries que havien quedat en un racó. El bosc havia quedat totalment net i verge de qualsevol escombraria que hi posés el nas. La meva àvia havia acomplert de sobres amb el seu deure de visitant-turista i la pau va tornar a regnar en aquell bosc .

I vet aquí un rupit i ves que era eixerit, aquests conte ja fa pudor de florit.

Satisfeta la meva àvia em va acabar el relat amb dues lliçons molt bones d'aquesta aventura juvenil:

- La unió fa la força.
- Xic, escarransit o petit, tu volaràs!

I en nou dies comptats ja volava tan bé com sé que aquests conte ja s'ha acabat.